

но единъ отъ джандаритѣ ме заплаши съ пушката си, и азъ отстѣпихъ назадъ и се скрихъ задъ високъ купъ лозови прѣчки. Колко време останахъ задъ прѣчкитѣ тогава, и сега не мога да кажа, но това, което ми се връза въ паметта, бѣ пълното мълчание на околнитѣ дворове. Обърнахъ се назадъ да видя нашата кѣща, но и тя не смѣеше да се покаже отъ страхъ.

Докато си мислѣхъ, защо джандаритѣ пазятъ Ванкувата кѣща, неочаквано се разнесоха нѣколко гърмежа. Джандаритѣ се развикаха и разтичаха. Детскитѣ вѣкове изъ рѣката угаснаха, стопиха се въ сивото утро. Край една ограда колѣничеха жени и притискаха рожбитѣ си отъ ужасъ. Откъмъ Ванкувата кѣща се разнесе сърдцераздирателенъ писъкъ. Помислихъ, че майката на Ванкуто плаче за него. И тъй ми домѣчнѣ за моя другаръ и врѣстникъ, че страхътъ ми отъ джандаритѣ изчезна. Измъкнахъ се отъ скривалището си и тичешкомъ се приближихъ до кѣщата. Дворната врата бѣ широко разтворена. Вътре въ двора, върху каменнитѣ стѣпала на старата кѣща, стоеше единъ високъ, младъ и хубавъ мжжъ, съ револверъ въ рѣка. Той дигна револвера и го насочи срещу джандаритѣ. Гръмна още една пушка, и стройниятъ мжжъ се наклони напредъ, грохна върху стѣпалата и разпери безпомощно рѣцетѣ си. Револверътъ се търкулна и падна на земята. Въ сѣщия мигъ на кѣщната врата се показа Георги, братътъ на Ванкуто, мжжътъ на моята първа братовчедка Ирина, хвърли се върху простреляния мжжъ и го прегърна презъ шията.

— Недѣлчо, убиха ли те?..

Джандаритѣ насочиха пълнитѣ си пушки срещу бачо Георги и го заставиха да се изправи. Той ги изгледа и сърдито ги попита:

— Кой ни предаде?

Вмѣсто отговоръ, върху широкитѣ му плещи се стовари тежъкъ прикладъ. Бачо Георги залитна, пре-